

**Anton P. Txèkhov, *La gavina* (parlament de Trèplev al primer acte),
dins *Quatre peces teatrals*, Edicions 62, 2012 (Traducció: Nina
Avrova i Joan Casas)**

M'estima, no m'estima, m'estima, no m'estima, m'estima, no m'estima... (*Riu.*) Ja ho veus, la meva mare no m'estima. I té raó! Té ganes de viure, d'estimar, de posar-se bruses de colors clars, i jo ja tinc vint-i-cinc anys i li faig recordar constantment que ja no és jove. Quan no em té al davant, només té trenta-dos anys, però quan hi sóc n'ha de tenir quaranta-tres, i per això m'odia. També sap que jo no accepto el teatre. Ella l'estima, el teatre, li sembla que fa un servei a la humanitat, a l'art sagrat, i en canvi segons el meu parer el teatre actual és una rutina, un prejudici. Quan s'alça el teló, i, en una habitació de tres parets amb llums crepusculars aquells grans talents, aquells sacerdots de l'art sagrat representen com la gent menja, beu, estima, es passeja, com porten les jaquetes; quan d'unes escenes i d'unes frases vulgars proven de treure'n una moral, una moral petita, fàcil d'entendre, útil per a la vida domèstica; quan amb mil variacions em serveixen sempre el mateix plat, el mateix, el mateix, jo arrenco a córrer, i corro igual com corria Maupassant fugint de la torre Eiffel, que li esclafava el cervell amb la seva vulgaritat.